

še požirek piva. "Vsaj iz Slovenije ne. Za vsako količkaj boljšo službo v upravi jemljejo preverjen kader iz argentinskih hribov. Druga stvar so tisti, ki nam jih iz matične domovine pošljejo ... tako, napol kazensko. Njihove zgodbe so nato vedno iste: dolgočasne in slabo plačane službe, potem pa kmalu pristanejo na rumu, edini stvari, ki je tukaj poceni. Bolj so sami tukaj med rojaki, kot bi bili sredi amazonskega gozda. Pa niti ni nujno, da zapadeš alkoholu. Lahko si odgovoren, trezen državljan in vzoren župljan - a če zvejo, da se preveč zanimaš za lokalce (tu kar vsem od kraja pravijo ta črni) in za njihove navade, da se pajdašiš z njimi (bog ne daj, da bi se med njimi zaročil!), je konec. Še pek v pekarni te ne pogleda, ko ti proda kruh. Precej možno je, da boš potem tudi ti začel piti, vendar v gostilni na mizo nikoli ne boš dobil dobro ohlajenega piva. Izločen si - ampak najhuje pri tem je, da si fizično še vedno tu in da je ven tako težko priti."

Naslednji tedni so se vlekli neznosno počasi. Ivo se je trudil, da bi spal čim dlje v jutro in je v ta namen vsak večer preživel v gostilni nekaj ulic naprej; zaspati se tako ni dalo, dokler ni Avstralec onkraj stene utonil v sen. In tudi zjutraj se ni bilo mogoče v nedogled valjati po železni postelji. Ko je enkrat sonce posijalo skozi razmake med letvicami polken in razsvetlilo sobo, tudi ventilator na stropu ni pomagal - sobica je postala zoprno zadušljiva ... in potem so spodaj v kuhinji začeli pripravljati še hrano. Ivo se je z želodcem, ki se je še boril z rumom prejšnjega večera, in z glavobolom nekako prepričal, da se je spravil pod tuš, potem pa skoraj stekel iz hotela. Dokler se je dalo, dokler je bilo na eni strani dovolj sence, je hodil po glavni aveniji. Ta je bila za tako majhno mestece nesorazmerno široka, saj drevesca, ki so jih vedno znova poskušali saditi na travnatem pasu po sredini, nikoli niso zrasla v lipe in breze, ki bi s svojimi krošnjami ulico predelile na pol in nanjo vrgle nekaj senc, ki bi jo, če že avtomobilov ni bilo veliko, malo poživile. Enkrat so, menda misleč, da morajo le preskočiti rosna leta, v katerih so drevesa najobčutljivejša, v matični deželi z nemajhnimi stroški izkopali lipo v najlepših letih in jo s slovensko zemljo, ki se je držala njenih korenin, prepeljali čez ocean ter jo zasadili zraven cerkve. Seveda je hitro izgubila listje, kmalu so odpadle še veje in zdaj je bilo tam samo še trhlo deblo, ki se ga nihče ni upal odstraniti. Ivo je včasih, če okrog cerkve ni hodilo preveč žensk, ki so očitajoče strmele vanj, posedel v njegovi ozki senci in metal kamenčke v pse (ali kar koli so že bili - ena od živali je imela tako seske kot moški organ, druga je bila spet videti kot pol mačka pol pes in je imela ob boku ogromno bulo), ki so se vlekli naokoli. Prej ali slej se je napatil v pristanišče, že